

Arrest

nr. 295 962 van 20 oktober 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 mei 2023 houdende de betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 oktober 2022 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Een raadpleging van de Eurodac-databank leert dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij werden geregistreerd op 9 oktober 2022 in Oostenrijk omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

1.3. Op 4 november 2022 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Oostenrijkse autoriteiten.

1.4. De Belgische autoriteiten ontvangen geen antwoord op hun verzoek vermeld in punt 1.3. zodat Oostenrijk geacht wordt stilzwijgend in te stemmen op 19 november 2022 met de terugname van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 25.2 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.5. Op 25 november 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 11 mei 2023 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende de betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Overwegende dat
de genaamde / de persoon die verklaart te heten S.N. (...) geboren te Q.B. (...), op 05.10.1990
van nationaliteit / en van nationaliteit te zijn : Afghanistan
het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 11.05.2023*

Overwegende dat op 19/11/2022 een akkoord werd bekomen van lidstaat Oostenrijk op grond van artikel 25.2 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 28/11/2022 een beslissing ‘bijlage 26quater’ werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 11/05/2023 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat:

- *Uit het verslag van de woonstcontrole van 08/05/2023 blijkt dat betrokkene niet verblijft op de opgegeven woonplaatskeuze.*

Op 28/10/2022 had betrokkene zijn interview bij onze diensten, hierbij verklaarde hij woonplaats te kiezen te Excelsiorlaan 40, 1930 Zaventem, het opvangecentrum van Zaventem (OC Zaventem). Op 28/11/2022 werd hem zijn bijlage 26quater (dd. 25/11/2022) betekend. Op 29/11/2022 had betrokkene zijn eerste ICAM-gesprek. De ICAM-coach overliep met betrokkene zijn huidige situatie en de status van zijn verzoek tot internationale bescherming in België alsook de mogelijkheden die hij nog had. Betrokkene maakte duidelijk dat hij op de hoogte is van zijn situatie en dat er een akkoord is verkregen van Oostenrijk. De betrokkene verklaarde het OC Zaventem te willen verlaten en naar een privéadres te willen vertrekken. De ICAM-coach vraagt betrokkene om alle opties en de consequenties nog eens te herhalen, wat de betrokkene doet, waarna de ICAM-coach het nog eens volledig herhaalt. We gaan er dan ook van uit dat betrokkene alles goed begrepen heeft. Dezelfde dag nog, op 29/11/2022, verlaat betrokkene het OC Zaventem naar een privéadres, namelijk Hertogstraat 96, 3001 Heverlee. Op 07/12/2022 ontvangen onze diensten nog een aangetekende adreswijziging met datzelfde adres, Hertogstraat 96, 3001. De politie van

PZ Leuven voerde verschillende adrescontroles uit op laatstgenoemd adres, maar betrokkene kon niet aangetroffen worden. Op donderdag 04/05/2023 om 18.30 uur ging de politie een eerste keer langs, maar er was geen reactie. Op zaterdag 06/05/2023 om 08.30 uur ging de politie een tweede keer langs, maar ook toen kreeg de politie geen reactie ondanks meermaals aanbellen. Op maandag 08/05/2023 om 07.50 uur ging de politie een derde keer langs, de deur werd geopend door S. S. (...). Deze laat de politie binnen en de politie vraagt naar de betrokkene. S. (...) zegt dat hij betrokkene niet kent, waarop hij bij zijn huisgenoot, S. H. (...), gaat en deze laatste verklaart dat hij betrokkene wel kent. De politie vraagt waar betrokkene is, waarop beide bewoners zeggen dat hij in Brussel is. Hierop vraagt de politie of betrokkene bij hen woont, waarop S. (...) antwoordt van niet en H. (...) antwoordt van wel. Dan beginnen beide bewoners onder elkaar in hun eigen taal te praten. Hierna zeggen ze beiden dat betrokkene er wel woont, maar dat hij momenteel in Brussel is. Op de vraag wat betrokkene zo vroeg in Brussel is gaan doen zeggen beide bewoners dat hij om 7 uur vertrokken is om een vriend te gaan bezoeken en dat het in hun cultuur normaal is om dit zo vroeg al te doen. Hierop vraagt de politie hoe dikwijls betrokkene slaapt bij hen, maar op deze vraag komt er geen sluitend antwoord en verstaan beide bewoners de politie 'precies ineens niet goed'. De politie eindigt het verslag met de melding dat er geen zekerheid is van bewoning door 3 personen, en dat aan de antwoorden en het gedrag van de 2 bewoners te merken was dat 'het niet pluis was'.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft. Het is wel de taak van onze diensten te bewerkstelligen dat de betrokkene binnen een termijn van 6 maanden volgend op het akkoord tot terugname wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61 : "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat".

Betrokkene maakte geen andere verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"Het artikel 29.2 van de Dublin-Verordening bepaalt het volgende: "(...)"

Het begrip “onderduiken” werd nader ingevuld in het onderstaande arrest van het Hof van Justitie:

Artikel 29, lid 2, tweede zin, van verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, dient aldus te worden uitgelegd dat een verzoeker „onderduikt” in de zin van die bepaling wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. Aangenomen mag worden dat zulks het geval is wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan. De betrokken verzoeker behoudt de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten. (H.v.J., 19/03/2019, In zaak C-163/17, Abubacarr Jawo / Duitse Republiek).

Daarbij is het bestaan van “opzet” een determinerend bestanddeel om te besluiten tot onderduiking:

56. In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets - in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht -, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. Artikel 9, lid 1, van de uitvoeringsverordening vermeldt overigens, als een van de mogelijke redenen voor uitstel van een overdracht, het feit dat „de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken”, wat het bestaan van een opzettelijk element veronderstelt. Evenzo definieert artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening het begrip „risico op onderduiken” door in verschillende taalversies, waaronder de Duitse, te verwijzen naar de vrees dat de betrokkene, door onder te duiken, „zich onttrekt” aan de overdrachtsprocedure.

In casu oordeelt de Belgische overheid dat verzoeker niet langer zou verblijven op het opgegeven adres. Tot deze vaststelling kon zij niet komen op basis van de woonstcontroles, waarnaar zij verwijst.

Uit de woonstcontrole blijkt immers dat één van de bewoners uitdrukkelijk verklaarde dat verzoeker weldegelijk verbleef in de woning, maar dat hij op dat ogenblik in Brussel was voor een bezoek aan een vriend.

Tevens blijkt dat ook de andere bewoner verklaarde dat verzoeker effectief in de woning verbleef, en op dat ogenblik op bezoek was bij een vriend.

De beide bewoners bevestigden bijgevolg dat verzoeker effectief in de woning verbleef.

Uit het loutere gegeven dat S. S. (...) initieel verklaarde verzoeker niet te kennen, kan niet worden afgeleid dat deze laatste niet zou hebben verbleven in de woning.

Vooreerst is het onduidelijk in hoeverre alle partijen in staat waren om het gesprek te volgen. De politie verklaart immers dat de beide bewoners anderstalig waren. Tevens verklaarde de politie dat de beide bewoners aangaven de vragen niet duidelijk te begrijpen. Bovendien zou de heer S. Sahensa verklaard hebben verzoeker niet te kennen, doch onmiddellijk daarna meegedeeld hebben dat hij in Brussel was, hetgeen aangeeft dat S. S. (...) verzoeker wel kende.

Ook uit het loutere gegeven dat verzoeker niet aanwezig was in de woning om maandagmorgen om 7u50 kan geenszins worden afgeleid dat hij niet in de woning zou verblijven. Immers kort daarvoor was de politie ook al eens gegaan naar de woning om 8.30u ‘s ochtends en toen bleek er evenmin iemand thuis te zijn.

De politie kwam nadien niet meer terug voor een nieuwe woonstcontrole. Zij beperkte zich tot de bewering dat er ‘iets niet pluis’ zou zijn en dat ‘niet met zekerheid’ kon worden gesteld dat verzoeker verbleef in de woning, hetgeen niet hetzelfde is dan vaststellen dat hij er effectief niet zou hebben verbleven.

Ondergeschikt, is er in elk geval geen opzet aanwezig in hoofde van verzoeker. Deze laatste heeft immers spontaan meegedeeld te zullen verblijven op het adres gelegen te Hertogstraat 96, 3001 Heverlee. Dit werd nadien nogmaals uitdrukkelijk bevestigd per aangetekend schrijven, dat werd ontvangen door de Belgische overheid op 07/12/2022.

Verder verklaarden de beide bewoners eensluidend dat verzoeker op die dag een vriend was gaan bezoeken in Brussel. Uit de afwezigheid van verzoeker in de woning kan dan ook niet worden afgeleid dat hij de intentie zou hebben gehad om aan de Belgische overheid te ontsnappen.

De bestreden beslissing is nietig. De motieven van de Belgische overheid laten niet toe te besluiten dat verzoeker niet zou hebben verbleven in de woning, minstens laten ze niet toe te besluiten dat deze laatste opzettelijk de Belgische overheid zou hebben ontsnapt.

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 11 december 2015, nr. 233.222; RvS 18 januari 2010, nr. 199.583).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de beslissing genomen is en duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt vermelden.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een juridische grondslag vermeldt, met name artikel 29 van de Dublin III-Verordening, alsook dat de feitelijke motieven van de in hoofde van de verzoekende partij genomen beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4. De verzoekende partij verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) in het arrest Jawo t. Duitsland van 19 maart 2019 in de zaak C-163/17 (hierna: het arrest Jawo) over het begrip 'ontsnappen' in artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening, onderlijnt dat in de zin van voormelde bepaling dient te worden uitgelegd dat een verzoeker 'ontsnapt' wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen en benadrukt dat het bestaan van 'opzet' een determinerend bestanddeel is om te besluiten tot 'ontsnapping', waarbij zij in alinea 56 van het arrest Jawo onderlijnt dat die bepaling (art. 29.2 Dublin III-Verordening) in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij oordeelt dat zij niet langer zou verblijven op het door haar opgegeven adres, doch dat zij niet tot deze vaststelling kon komen op basis van de woonstcontroles waarnaar zij verwijst. Uit de woonstcontroles blijkt immers, volgens de verzoekende partij, dat één van de bewoners uitdrukkelijk verklaarde dat zij wel degelijk verbleef in de woning, maar dat zij op dat ogenblik in Brussel was voor een bezoek aan een vriend, dat ook de andere bewoner verklaarde dat de verzoekende partij effectief in de woning verbleef en op dat ogenblik bij een vriend op bezoek was, dat beide bewoners bijgevolg bevestigden dat de verzoekende partij effectief in de woning verbleef. De verzoekende partij meent dat uit het loutere gegeven dat S.S. initieel verklaarde haar niet te kennen, niet kan worden afgeleid dat zij niet zou hebben verbleven in de woning, dat het onduidelijk is in hoeverre alle partijen in staat waren om het gesprek te volgen, dat de politie immers verklaart dat beide bewoners anderstalig waren, dat de politie tevens verklaarde dat beide bewoners aangaven de vragen niet duidelijk te begrijpen, dat bovendien S.S. verklaard zou hebben haar niet te kennen doch onmiddellijk daarna meegedeeld te hebben dat zij in Brussel was, hetgeen aangeeft dat S.S. haar wel kende. Zij vervolgt dat ook uit het loutere gegeven dat zij niet aanwezig was in de woning op maandagmorgen om 7u50 geenszins kan afgeleid worden dat zij niet in de woning zou verblijven, dat immers kort daarvoor de politie ook al naar de woning was gegaan om 8u30 's morgens en er toen evenmin iemand thuis bleek te zijn, dat de politie nadien niet meer terugkwam voor een nieuwe woonstcontrole, dat zij zich beperkte tot de bewering dat er 'iets niet pluis' zou zijn en dat 'niet met zekerheid' kon worden gesteld dat de verzoekende partij verbleef in de woning, hetgeen niet hetzelfde is dan vaststellen dat zij er effectief niet zou hebben verbleven. Ondergeschikt betoogt de verzoekende partij dat er in elk geval geen opzet aanwezig is in haar hoofde, dat zij immers spontaan heeft meegedeeld te zullen verblijven op het adres gelegen te H., 3001 Heverlee, dat dit nadien nogmaals uitdrukkelijk werd bevestigd per aangetekend schrijven, dat werd ontvangen door de verwerende partij op 7 december 2022. De verzoekende partij wijst er nog op dat beide bewoners eensluidend verklaarden dat zij op die dag een vriend was gaan bezoeken in Brussel, dat uit haar afwezigheid in de woning dan ook niet kan worden afgeleid dat zij de intentie zou hebben gehad om de Belgische overheid te ontduiken, dat de motieven van de bestreden beslissing niet toelaten te besluiten dat zij niet zou hebben verbleven in de woning, deze minstens niet toelaten te besluiten dat zij opzettelijk de Belgische overheid zou hebben ontdoken.

3.5. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening.

Deze bepaling luidt als volgt:

"Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt."

In concreto wordt gemotiveerd dat werd beslist om de overdrachtstermijn te verlengen omdat uit het verslag van de woontscontrole van 8 mei 2023 blijkt dat de verzoekende partij niet verblijft op de opgegeven woonplaatskeuze, dat de verzoekende partij op 29 november 2022 het opvangcentrum te Zaventem verliet naar een privéadres, namelijk H. in Heverlee, de verwerende partij op 7 december 2022 een aangetekende adreswijziging met hetzelfde adres heeft ontvangen, dat de politie van de PZ Leuven verschillende adrescontroles uitvoerde op het opgegeven adres maar de verzoekende partij niet kon worden aangetroffen, dat er op donderdag 4 mei 2023 om 18u30 en zaterdag 6 mei 2023 om 8u30 geen reactie was, dat op 8 mei 2023 om 7u50 de deur werd geopend door S.S., dat deze de politie binnenlaat, waarop de politie naar de verzoekende partij vraagt en S.S. zegt de verzoekende partij niet te kennen, waarop deze bij zijn huisgenoot S.H. gaat en deze laatste verklaart de verzoekende partij wel te kennen, dat de politie vraagt waar de verzoekende partij is waarop beide bewoners zeggen dat zij in Brussel is, waarop de politie vraagt of de verzoekende partij bij hen woont, waarop S. antwoordt van niet en H. antwoordt van wel, waarna de beide bewoners onder elkaar in hun eigen taal beginnen te praten en erna beiden zeggen dat de verzoekende partij er wel woont maar op dat moment in Brussel is, dat op de vraag wat de verzoekende partij zo vroeg in Brussel is gaan doen beide bewoners zeggen dat zij om 7 uur vertrokken is om een vriend te bezoeken en dat in hun cultuur normaal is om dit zo vroeg te doen, dat de politie hierop vraagt hoe dikwijls de verzoekende partij bij hen slaapt, maar dat op deze vraag geen sluitend antwoord komt en beide bewoners de politie 'precies ineens niet goed' verstaan, dat de politie het verslag eindigt met de melding *"dat er geen zekerheid is van bewoning door 3 personen, en dat aan de antwoorden en het gedrag van de 2 bewoners te merken was dat 'het niet pluis was'."* De verwerende partij motiveert voorts: *"Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om*

correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft. Het is wel de taak van onze diensten te bewerkstelligen dat de betrokkene binnen een termijn van 6 maanden volgend op het akkoord tot terugname wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 (*“Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland”*) van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61 : “Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat.” De verwerende partij wijst er nog op dat de verzoekende partij geen andere verblijfplaats bekend maakte en geen contact meer opnam met de diensten en hieruit dan ook besloten dient te worden dat zij buiten het bereik van de diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

3.6. De Raad merkt op dat de nationale rechter, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening dient te houden met de uniforme interpretatie die het Hof aan bepalingen van het Unierecht geeft. De rechtspraak van het Hof vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

Artikel 29 van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“1. De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft. Als overdrachten aan de verantwoordelijke lidstaat plaatsvinden in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide, dragen de lidstaten er zorg voor dat dit op humane wijze gebeurt, met volledige eerbiediging van de grondrechten en de menselijke waardigheid. De verzoekende lidstaat verstrekt de verzoeker zo nodig een doorlaatbewijs. De Commissie stelt uitvoeringshandelingen betreffende het model van dit doorlaatbewijs vast. Deze uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure. De verantwoordelijke lidstaat laat de verzoekende lidstaat weten dat de betrokkene is aangekomen of dat hij zich niet binnen de gestelde termijn heeft gemeld.

2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

In casu blijkt dat, bij gebrek aan antwoord op het terugnameverzoek van 4 november 2022, Oostenrijk geacht wordt stilzwijgend in te stemmen met de terugname van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 25.2 van de Dublin III-Verordening. Oostenrijk werd aldus bevoegd voor de terugname op 19 november 2022. Bijgevolg verstreek de termijn van zes maanden waarbinnen de verwerende partij ertoe was gehouden de verzoekende partij over te dragen aan Oostenrijk in principe op 19 mei 2023. Echter op 11 mei 2023 besliste de staatssecretaris dat de verzoekende partij als ondergedoken kon worden beschouwd en dat bijgevolg de overdrachtstermijn tot 18 maanden kon verlengd worden.

Uit artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening blijkt dat de overdrachtstermijn enkel tot maximaal 18 maanden mag verlengd worden als de betrokken vreemdeling onderduikt.

Of de verzoekende partij kan beschouwd worden als “ondergedoken” moet worden beoordeeld in het licht van de uitlegging die het Hof aan artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening geeft.

Kernvraag is aldus of de verwerende partij op 11 mei 2023 inderdaad op regelmatige wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij was ondergedoken.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest Jawo geoordeeld dat de Dublin III-Verordening de bepaling “onderduiken” niet definieert (punt 53); dat deze bepaling in beginsel slechts van toepassing is als de persoon zich opzettelijk onttrekt aan de autoriteiten (punt 56); dat de autoriteiten evenwel niet het bewijs moeten leveren dat de persoon werkelijk de bedoeling had zich te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen (punt 57); dat artikel 29, lid 2 het enkel in uitzonderlijke gevallen mogelijk maakt de termijn te verlengen (punt 60); dat in geval een vreemdeling de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten op de hoogte te brengen, de bedoeling om zich te onttrekken kan worden verondersteld, op voorwaarde evenwel dat deze persoon naar behoren werd ingelicht over de verplichtingen die dienaangaande op hem rusten (punt 62) en dat volgens artikel 7, lid 5 van de Opvangrichtlijn lidstaten van een verzoeker mogen verlangen dat ze hun adres bekend maken en adreswijzigingen onverwijld aan de autoriteiten doorgeven.

3.7. De Raad stelt vast dat uit het arrest Jawo blijkt dat de term “onderduiken” dient te worden uitgelegd als het er doelbewust voor zorgen dat men buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde de overdracht te voorkomen.

3.8. *In casu* wordt het niet betwist, zoals ook blijkt uit de bestreden beslissing, dat de verzoekende partij niet haar (toegekende) verblijfplaats heeft verlaten zonder de nationale autoriteiten hiervan op de hoogte te stellen. Immers wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij op 29 november 2022 tijdens het gesprek met de ICAM-coach verklaarde het opvangcentrum in Zaventem te willen verlaten en naar een privéadres te willen vertrekken, dat diezelfde dag nog de verzoekende partij het opvangcentrum verlaat naar een privéadres, namelijk H. te Heverlee, dat de verwerende partij op 7 december 2022 nog een aangetekende adreswijziging heeft ontvangen met datzelfde adres. De verzoekende partij meent dat er geen opzet aanwezig is in haar hoofde daar zij spontaan heeft meegedeeld te zullen verblijven op het adres gelegen te H., 3001 Heverlee. Het gegeven dat de verzoekende partij een adres heeft opgegeven, verhindert op zich nog niet dat de verwerende partij vaststelt dat de verzoekende partij poogt buiten het bereik van haar diensten te blijven en aldus als ondergedoken dient te worden beschouwd omdat zij niet op het opgegeven adres kan worden teruggevonden zonder een nieuw verblijfsadres te hebben meegedeeld en geen contact opnam met de diensten van de verwerende partij.

Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat de verwerende partij oordeelt dat zij niet langer zou verblijven op het door haar opgegeven adres, doch dat zij niet tot deze vaststelling kon komen op basis van de woonstcontroles waarnaar zij verwijst, dat uit de woonstcontroles immers blijkt dat één van de bewoners uitdrukkelijk verklaarde dat zij wel degelijk verbleef in de woning, maar dat zij op dat ogenblik in Brussel was voor een bezoek aan een vriend, dat ook de andere bewoner verklaarde dat de verzoekende partij effectief in de woning verbleef en op dat ogenblik bij een vriend op bezoek was, dat beide bewoners bijgevolg bevestigden dat de verzoekende partij effectief in de woning verbleef, stelt de Raad vast dat op basis van de vaststellingen in het politieverslag van 8 mei 2023, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, en de eveneens in de bestreden beslissing opgenomen conclusie van de politie *“dat er geen zekerheid is van bewoning door 3 personen, en dat aan de antwoorden en het gedrag van de 2 bewoners te merken was dat ‘het niet pluis was’.*”, samen gelezen met het motief dat de verzoekende partij geen contact opnam met de diensten, het niet foutief, noch kennelijk onredelijk voorkomt te besluiten dat de verzoekende partij poogt buiten het bereik van de diensten te blijven en als ondergedoken dient beschouwd te worden. Het loutere feit dat twee vermeende huisgenoten op een bepaald ogenblik verklaren dat de verzoekende partij in de woning verblijft maar op dat ogenblik in Brussel is, kan niet anders doen besluiten.

Immers komt het de Raad niet foutief, noch kennelijk onredelijk voor om twijfels te uiten bij de bewoning op het adres H. te Heverlee indien bij een woonstcontrole een vermeende huisgenoot eerst verklaart de verzoekende partij niet te kennen en ook verklaart dat de verzoekende partij er niet woont. Het feit dat de eerste vermeende huisgenoot na haar initiële verklaring dat zij de verzoekende partij niet kent, verklaart, samen met een tweede vermeende huisgenoot die verklaart dat hij de verzoekende partij wel kent, dat de verzoekende partij in Brussel is en waaruit aldus zou kunnen blijken dat de eerste vermeende huisgenoot de verzoekende partij ook kent, verandert niets aan de vaststelling dat de eerste vermeende huisgenoot vervolgens verklaart dat de verzoekende partij er niet woont. Het feit dat de eerste vermeende huisgenoot, na een onderling gesprek in de eigen taal met de tweede vermeende huisgenoot, vervolgens verklaart dat de verzoekende partij er wel woont, kan niet leiden tot de vaststelling dat de twijfel omtrent de bewoning

op het adres door de verzoekende partij niet terecht is. De twijfel wordt nog versterkt door het feit dat de vermeende huisgenoten geen sluitend antwoord kunnen bieden op de vraag hoe dikwijls de verzoekende partij op het opgegeven adres slaapt.

Waar de verzoekende partij betoogt dat het onduidelijk is in hoeverre alle partijen in staat waren om het gesprek te volgen, dat de politie immers verklaart dat beide bewoners anderstalig waren, dat de politie tevens verklaarde dat beide bewoners aangaven de vragen niet duidelijk te begrijpen, kan de Raad enkel vaststellen dat de vermeende huisgenoten blijkbaar wel degelijk in de mogelijkheid waren op bepaalde vragen van de politie te antwoorden, daar zij relevante en onderbouwde antwoorden gaven op de vragen waar de verzoekende partij is en wat zij zo vroeg in Brussel is gaan doen. Aldus blijkt wel degelijk dat zij in staat waren het gesprek te volgen. Het feit dat zij onder elkaar in hun eigen taal praten, en aldus blijkt dat zij anderstalig zijn, leidt niet *ipso facto* tot de vaststelling dat zij niet in staat waren het gesprek te volgen. Ook uit het feit dat de politie verklaarde dat de beide bewoners aangaven de vragen niet duidelijk te begrijpen, kan *in casu* niet afgeleid worden dat de bewoners niet in staat waren het gesprek te volgen. De Raad herhaalt dat de vermeende huisgenoten blijkbaar wel degelijk in de mogelijkheid waren om relevante en gepaste antwoorden te voorzien op bepaalde vragen van de politie en wijst er ook nog op dat de politie erop heeft gewezen dat de bewoners de politie 'ineens' precies niet goed verstaan. Dit betreft enkel de vraag hoe dikwijls de verzoekende partij bij hen slaapt, doch geenszins de eerste vragen of zij de verzoekende partij kennen, waar de verzoekende partij is, of de verzoekende partij bij hen woont en wat de verzoekende partij zo vroeg in Brussel is gaan doen.

Wanneer de verzoekende partij meermaals niet kan aangetroffen worden op het door haar opgegeven adres en er dergelijke gegronde twijfels rijzen over haar bewoning op het voormelde adres na een gesprek met vermeende huisgenoten, komt het de Raad niet foutief, noch kennelijk onredelijk voor om – mede gelet op het niet betwiste motief dat het de verzoekende partij toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende haar verblijfplaats en het niet aan de verwerende partij toekomt om uit te zoeken waar de verzoekende partij al dan niet effectief verblijft en zij niet gehouden is tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de verzoekende partij inzake haar verblijfplaats(en) – te besluiten dat de verzoekende partij poogt buiten het bereik van de diensten van de verwerende partij te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd, wanneer de verzoekende partij geen contact opneemt met de diensten na de woonstcontrole waarbij het duidelijk is dat de politie op zoek is naar haar persoon. Ter volledigheid merkt de Raad hier op dat de bestreden beslissing werd genomen pas drie dagen na de woonstcontrole. De verzoekende partij betwist niet dat zij, na de woonstcontrole waarbij zij niet aanwezig was en haar huisgenoten gevraagd werden naar haar verblijfsomstandigheden, geen contact opnam met de diensten van de verwerende partij, noch betoogt zij dat zij daartoe niet voldoende tijd zou hebben gehad.

Ter volledigheid wijst de Raad er nog op dat niet blijkt dat de verwerende partij uit het loutere gegeven dat S.S. initieel verklaarde haar niet te kennen, afleidt dat zij niet zou hebben verbleven in de woning, noch dat zij dit afleidt uit het loutere gegeven dat zij niet aanwezig was in de woning op maandagmorgen om 7u50, doch wel uit het geheel van de vaststellingen van de politie, de daaraan door de politie gekoppelde twijfel omtrent de bewoning van de verzoekende partij op het door haar opgegeven adres en het feit dat de verzoekende partij geen contact opnam met de diensten van de verwerende partij.

Gelet op het feit dat de politie meermaals de woning bezocht zonder dat de verzoekende partij er kon aangetroffen worden en de politie bij de laatste woonstcontrole twee personen aantrof die op een ogenblik wel verklaarden dat de verzoekende partij er woonde doch waarbij uit het geheel van de verklaringen dit niet met zekerheid kon vastgesteld worden, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de politie gehouden zou zijn geweest tot een nieuwe woonstcontrole. Ten overvloede wijst de Raad erop dat indien de verzoekende partij er werkelijk woonde, het niet kennelijk onredelijk is ervan uit te gaan dat de medebewoners de verzoekende partij van de woonstcontrole op de hoogte brengen en de verzoekende partij, die niet aanwezig was op het door haar opgegeven adres, contact opneemt met de diensten van de verwerende partij.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de politie zich beperkte tot de bewering dat er 'iets niet pluis' zou zijn en dat 'niet met zekerheid' kon worden gesteld dat de verzoekende partij verbleef in de woning, hetgeen niet hetzelfde is dan vaststellen dat zij er effectief niet zou hebben verbleven, kan zij gevolgd worden. Echter gaat zij er met een dergelijk betoog aan voorbij dat de verwerende partij dient te oordelen over het al dan niet ondergedoken zijn en zij zich hiervoor kan baseren op de vaststellingen en conclusies van de politie. De Raad herhaalt dat wanneer de verzoekende partij meermaals niet kan aangetroffen worden op het door haar opgegeven adres en er dergelijke gegronde twijfels rijzen over haar bewoning

op het voormelde adres na een gesprek met vermeende huisgenoten door de politie, het niet foutief, noch kennelijk onredelijk voorkomt om – mede gelet op het niet betwiste motief dat het de verzoekende partij toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende haar verblijfplaats en het niet aan de verwerende partij toekomt om uit te zoeken waar de verzoekende partij al dan niet effectief verblijft en zij niet gehouden is tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de verzoekende partij inzake haar verblijfplaats(en) – te besluiten dat de verzoekende partij poogt buiten het bereik van de diensten van de verwerende partij te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd, wanneer de verzoekende partij geen contact opneemt met de diensten na de woonstcontrole waarbij het duidelijk is dat de politie op zoek is naar haar persoon. Het is aldus niet zo, zoals de verzoekende partij lijkt voor te houden, dat de verwerende partij uit een loutere afwezigheid uit de woning op 8 mei 2023 omwille van een bezoek aan een vriend in Brussel op die dag, afleidt dat de verzoekende partij de intentie zou hebben gehad om de Belgische overheid te ontduiken.

Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing niet toelaten te besluiten dat zij niet zou hebben verbleven in de woning, deze minstens niet toelaten te besluiten dat zij opzettelijk de Belgische overheid zou hebben ontdoken.

3.9. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het begrip “onderduiken” in artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening werd miskend in de bestreden beslissing of dat deze bepaling incorrect werd toegepast. Evenmin toont zij aan dat de verwerende partij op basis van de door haar gedane feitelijke vaststellingen, die in hun geheel moeten worden bekeken, op onwettige of kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat de verzoekende partij buiten het bereik van de diensten van de verwerende partij poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Zoals het Hof van Justitie aangaf in §§ 65 en 70 van het arrest Jawo, dient de verzoekende partij wel de mogelijkheid te behouden om aan te tonen dat zij niet de bedoeling had om zich aan de autoriteiten te onttrekken. In voorliggende zaak toont de verzoekende partij dit echter, gelet op wat voorafgaat, niet aan.

Een schending van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt een schending van de materiële motiveringsplicht.

3.10. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER,

K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

N. VERMANDER